

Arrest

nr. 89 990 van 18 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 juli 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ, loco advocaat B. BRIJS, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, I. .i (...), verklaarde het Tadzjiekse staatsburgerschap te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U werd op 01/07/1982 in Dushanbe geboren. In 2009 praatte u met een collega die als oncoloog in een ander ziekenhuis werkte over de illegale verwijdering van nieren. Uw collega onderzocht het fenomeen in zijn ziekenhuis en vond bewijsmateriaal dat dergelijke zaken zich in zijn ziekenhuis voordeden. Dit bewijsmateriaal legde hij voor op een vergadering op het ministerie van volksgezondheid. Diezelfde

avond werd hij door enkele agenten geslagen waarna hij stierf. Op de nacht van 5 op 6 september 2010 werd u door de hoofdarts van het ziekenhuis waar u werkte opgeroepen. U moest 4 andere chirurgen bijstaan tijdens een operatie. Uit het medische rapport dat u voorafgaand bekeek bleek dat het om een 16-jarige jongen met een appendixontsteking ging. Tijdens de operatie moest u evenwel de nieren van de patiënt verwijderen. Nadat u de eerste nier had verwijderd verlieten de overige chirurgen de operatiekamer en ze stelden dat u de tweede nier diende te verwijderen. Hierdoor stierf de patiënt. 2 weken later kwam een koppel informeren naar hun kleinzoon. Toen u het dossier opende zag u dat het over de patiënt ging van wie u de nieren had verwijderd. In zijn dossier stond echter dat hij het ziekenhuis levend had verlaten. U ging naar het afdelingshoofd die u doorstuurde naar de hoofdarts. Toen u hem om uitleg vroeg, werd hij kwaad en stelde dat u zich er niet mocht mee bemoeien. U moest het koppel naar hem doorsturen. De dag nadien werd u door 4 onbekenden bij uw huis geslagen. De ochtend erop vertelde u dit aan uw hoofdarts. Hij stelde dat u was gewaarschuwd en dat u zich niet meer met de zaak mocht inlaten. Diezelfde avond werd u thuis door enkele mannen opgewacht. Ze brachten u naar een militaire basis. U werd geslagen, vernederd en verkracht. Ze stelden dat u nog dergelijke operaties zou moeten uitvoeren waarna ze u op straat dumpten. U werd meegenomen door een oude man die u verzorgde. U ging naar huis waar u documenten ophaalde. Hierna ging u bij een collega onderduiken. U leefde tot uw vertrek naar België in een grot nabij de woning van uw collega. Uw moeder en andere familieleden werden regelmatig door de politie bezocht met de vraag waar u zich bevond. Op 10/11/2010 verliet u Tadzjikistan. U reisde naar België waar u op 19/11/2010 aankwam. U diende er diezelfde dag een asielaanvraag in. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: 2 cd-roms en een usb-stick met beeldmateriaal van operaties die u hebt verricht, uw diploma's met puntenbijlage, uw diplomasupplement, uw uittreksel uit het examenregister, de lijst met chirurgische ingrepen, uw geboorteakte, uw attest van dienstplicht, uw werkboekje, uw tentamenboekje, medische verslagen, een verlopen internationaal paspoort, uw binnenlands paspoort en een lijst met internetlinken.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen omwille van het feit dat u verplicht werd om de nieren van een patiënt te verwijderen. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees ongelooftwaardig maken.

Vooreerst werd een onaannemelijke mate van onwetendheid en desinteresse aangaande zaken die aan de essentie van uw vervolgingsproblemen raken bij u vastgesteld. Zo stelde u dat u verplicht werd de tweede nier van een 16-jarige patiënt te verwijderen hoewel u zeker wist dat de patiënt hierdoor zou sterven. Op basis van het medische rapport dat u voordien had geconsulteerd begreep u dat deze ingreep niets met de diagnose had te maken. U had er geen idee van wat er aan de hand was noch had u toen een vermoeden dat het ging om de illegale verwijdering van nieren. Tijdens de operatie stelde uw hoofdarts dat het 'voor de wetenschap' was en dat u maar na de operatie uitleg diende te vragen. Wat hij met 'voor de wetenschap' bedoelde kon u niet zeggen (CGVS p.5-6). Het is weinig aannemelijk dat u in de 2 weken die op de bewuste operatie volgden geen uitleg aan de hoofdarts of aan een andere collega in het ziekenhuis vroeg met betrekking tot het doel van de operatie. Toen u gevraagd werd waarom u dit nooit had gedaan stelde u meermaals dat u daar geen tijd voor had (CGVS p.6, 12-13). Toen u erop gewezen werd dat u wellicht ook pauzes nam stelde u dan weer dat u ook angst had om vragen te stellen. U refereerde naar een collega die in een ander ziekenhuis werkte en in 2009 vermoord werd omdat hij dergelijke ingrepen, de illegale verwijdering van nieren, had aangekaart (CGVS p.13). Toen u ermee geconfronteerd werd dat u voordien stelde geen vermoedens te hebben gehad dat het om een illegale verwijdering van nieren ging stelde u dan weer dat het enkel vermoedens waren dat er iets niet klopte (CGVS p.13-14). Het is weinig coherent dat u enerzijds stelde dat u geen vermoedens had dat het om een illegale verwijdering van nieren ging, maar dat u anderzijds een angst had om uitleg te vragen omwille van een collega die een jaar eerder werd vermoord die dergelijke wanpraktijken aankaarte. Naast het feit dat het weinig aannemelijk is dat u na de bewuste operatie geen enkele navraag deed naar het doel van de operatie en dat u hieromtrent weinig coherente verklaringen aflegt is het weinig aannemelijk dat u in eerste instantie zelfs niet wist over wie de grootouders het hadden toen ze twee weken na de operatie naar informatie betreffende hun kleinzoon vroegen. U wist pas dat het over de betreffende jongen ging nadat u zijn dossier terug had geopend (CGVS p.6, 14). Toen u ermee geconfronteerd werd dat het zeer eigenaardig is dat u de naam niet direct herkende stelde u enkel dat u veel werk had en dat u zich hierdoor de naam niet meer kon herinneren (CGVS p.14). Gezien de door u geschetste context, uw eerste nieroperatie en het feit dat de patiënt door uw toedoen in zeer dubieuze omstandigheden stierf, is het weinig aannemelijk dat u de naam van de patiënt zo vlug zou vergeten gezien de ingrijpendheid van de operatie (CGVS p.7, 13).

Voorts wist u niet of de jongen in kwestie ooit werd begraven noch welke andere inspanningen zijn familie had gedaan om hem terug te vinden - in zijn ziekenhuisdossier stond immers dat hij het ziekenhuis levend had verlaten. Of de familie ooit een klacht had ingediend wist u evenmin te zeggen ondanks het feit dat u direct betrokken was bij zijn dood (CGVS p.12, 15). Verder heeft geen enkel familielid van u noch de collega bij wie u onderdook een poging ondernomen om de familie van de patiënt te contacteren om zo informatie over de situatie te vergaren (CGVS p.15). U stelde verder dat u door de politie werd gezocht en dat zij in de periode tussen september 2010 en april 2012 om de 3 of 4 weken bij uw moeder en uw familieleden naar u vroegen. Waarom u door de politie werd gezocht kon u evenwel niet zeggen. U stelde enkel dat u dacht dat het met de operatie van de 16-jarige jongen had te maken wat uw gebrek aan interesse aangaande de (eventuele) inspanningen die de familie van deze jongen had ondernomen om hem terug te vinden en/of zijn dood aan te klagen des te meer ongeloofwaardig maakt (CGVS p.15). Uiteindelijk hebt u geen enkele inspanning geleverd meer informatie betreffende de redenen waarom u door de politie wordt gezocht te verkrijgen (CGVS p.3, 8, 14). Een dergelijke mate van onwetendheid en nalatigheid om zich beter te informeren duidt op een desinteresse die niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsproblemen.

Voorts werd er ook een grote mate van tegenstrijdigheid in uw relaas vastgesteld. Zo verklaarde u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat generaal dat de grootouders van de patiënt van wie u de nieren had verwijderd een week na de operatie bij u om uitleg vroegen (DVZ verklaringen 3.5). Op het CGVS-asielgehoor verklaarde u echter dat het 2 weken na de operatie was dat er om uitleg werd gevraagd (CGVS p.5, 12). Toen u met uw verklaringen in de vragenlijst werd geconfronteerd stelde u enkel dat u dit niet had gezegd (CGVS p.14). Niettemin verklaarde u zich middels uw handtekening en na voorlezing akkoord met de genoteerde verklaringen in de vragenlijst waardoor dergelijke uitleg onafdoende is. Voorts verklaarde u in diezelfde vragenlijst dat u 2 dagen nadat u de grootouders had gezien door enkele onbekenden geslagen werd. 3 dagen nadat u de hoofdarts had ingelicht over deze slaagpartij werd u door militairen meegenomen (DVZ verklaringen 3.5). Op het CGVS-asielgehoor stelde u echter dat u de dag nadat u de grootouders van de patiënt had gezien in elkaar werd geslagen. De dag hierna werd u door de militairen meegenomen (CGVS p.7, 12). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd ontkende u wederom dit te hebben gezegd (CGVS p.15). Ook aangaande de operatie zelf werd een tegenstrijdigheid vastgesteld. In de vragenlijst verklaarde u dat u 4 voor u onbekende chirurgen moest bijstaan tijdens de operatie, dat daarnaast ook nog de hoofdarts aanwezig was (DVZ vragenlijst 3.5). Op het CGVS-asielgehoor bleek echter dat er in totaal 4 artsen aanwezig waren, waarvan u er 2 kende omdat het uw afdelingshoofd en uw hoofdarts betrof (CGVS p.12). Toen u met uw verklaringen van de vragenlijst werd geconfronteerd ontkende u wederom dit te hebben gezegd (CGVS p.14). Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid is een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid dat reeds bij u werd vastgesteld.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De 2 cd-roms en de usb-stick met beeldmateriaal van operaties die u hebt verricht bevatten geen operaties die relevant zijn voor uw vervolgingsproblemen en kunnen dus enkel een indicatie zijn voor uw professionele activiteiten (CGVS p.4, 17). Uw diploma's met puntenbijlage, uw diplomasupplement, het uittreksel uit uw examenregister, de lijst met chirurgische ingrepen, uw werkboekje en uw tentamenboekje zijn een verdere indicatie dat u als chirurg in Dushanbe was tewerkgesteld. De medische verslagen en een lijst met internetlinken bevat informatie betreffende collega's van u die bepaalde ziektes beschrijven (CGVS p.4). Nergens in deze informatie wordt er echter ook maar enige link naar uw vervolgingsproblemen of naar de problematiek van de illegale

organenhandel gemaakt. Bijgevolg kunnen dergelijke documenten enkel uw werkactiviteiten aantonen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. De usb-stick werd niet bij het administratief dossier gevoegd aangezien u er enkel uw werkactiviteiten mee wilde aantonen (CGVS p.17).

Uw geboorteakte, uw attest van dienstplicht, een verlopen internationaal paspoort en uw binnenlands paspoort bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over uw asielmotieven noch over uw reisroute.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, beroept verzoeker zich op “de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6 alinea 2 en 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.”

Verzoeker geeft de bestreden beslissing weer en betoogt vervolgens:

“1.

Verzoeker wijst er in de eerste plaats op dat het Commissariaat-generaal weinig heeft ondernomen om het asielrelaas te onderzoeken.

Verzoeker stelt dat er niet kan voorbijgegaan worden aan het feit dat zijn verklaringen inhoudelijk coherent en consistent zijn, en niet redelijk betwist worden.

Er worden in casu door het Commissariaat-generaal dan ook geen beduidende tegenstrijdigheden of lacunes weerhouden.

De beslissing is louter gebaseerd enerzijds op niet meer dan onwaarschijnlijkheden en oppervlakkige opmerkingen, en anderzijds op minieme verschillen met het verhoor voor de DVZ, waaruit wordt besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het geheel van het asieldossier.

Deze redenering volstaat echter niet om verzoeker de mogelijkheid tot verder bewijs van een gegronde vrees voor vervolging of van de mogelijkheid tot lijden van ernstige schade bij terugkeer te ontnemen.

Artikel 20, al. 3, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming bepaalt in die zin ook :

“Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn. ”

Verzoeker behoort hiertoe.

De enkele twijfel omtrent bepaalde verklaringen van verzoeker kan niet verhinderen dat de grond van de zaak dient onderzocht.

Zo werd geoordeeld in een arrest van 29/04/2009 (arrest n°26578, zaak 32.542/1) dat de essentiële vraag steeds de redenen van vrees tot vervolging of het ernstig risico daartoe in geval van terugkeer betrof :

« 4.6. En Vespèce, il n'est pas contesté que les requérants ont eu leur résidence principale au Kosovo, s'ils n'en possèdent pas effectivement la nationalité. Il ne ressort pas de l'instruction du Commissaire général qu'il posséderaient, à l'heure actuelle, une autre nationalité. Le Conseil examine donc leur demande d'asile au regard du Kosovo.

4.7. Leur itinéraire et leurs lieux de séjour au cours des dernières années sont pour le moins erratiques. Le Commissaire général met en particulier en doute la réalité de leurs tentatives, infructueuses, de se

réinstaller au Kosovo après une précédente demande d'asile. Le Conseil estime toutefois, comme cela ressortait déjà de son arrêt 15.589 précité, que la question qui se pose dans le présent cas d'espèce n'est pas tant de savoir où ils ont séjourné au cours de ces dernières années, mais bien s'ils ont des raisons de craindre d'être persécutés ou s'il y a de sérieux motifs de croire qu'ils encourent un risque réel en cas de retour dans leur pays d'origine. La circonstance qu'un demandeur a menti sur ses lieux de séjour récents est évidemment de nature à priver une demande de fondement si ce mensonge a pour effet de rendre impossible la détermination de son pays d'origine, mais tel n'est pas le cas ici, ou si cela suffit à démontrer l'inanité des prétentions du demandeur, ce qui n'est pas davantage le cas, raison pour laquelle le Conseil avait jugé dans son arrêt du 4 septembre 2008 qu'il ne pouvait conclure à la confirmation ou à la réformation de la décision attaquée sans qu'il ne soit procédé à des mesures d'instruction complémentaires. »

Zo werd ook herhaald in de arresten n° 49 020 van 01/10/2010 en n° 23.577 van 25/02/2009 over de beoordeling van het ongeloofwaardig karakter van een asielaanvraag. Dat de vraag naar de geloofwaardigheid en het ontstaan van enige twijfel wel van belang is, maar de werkelijke vraag, namelijk naar de motieven van de vrees niet mag overheersen :

« (...) la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés par la Convention de Genève; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains ».

Zie ook : RVV n° 45.396 van 24/06/2010.

Dat de motieven van het Commissariaat aldus in dat opzicht niet volstaan ter staving van de beslissing tot weigering van de status van vluchteling en subsidiaire bescherming.

De fundamentele vraag die moet worden gesteld is of verzoeker effectief redenen heeft vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

Er moet ook herhaald worden dat het EHRM geen volledige coherentie vereist van asielzoekers. Het Hof aanvaardt een bepaalde marge van incoherentie in de verklaringen en documenten voorgelegd door verzoeker voor zover de onzekerheden geen afbrek doen aan de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas. Het Hof heeft inderdaad al meerdere malen

erkend « eu égard à la situation particulière dans laquelle se trouvent souvent les demandeurs d'asile, il est fréquemment nécessaire de leur accorder le bénéfice du doute lorsque l'on apprécie la crédibilité de leurs déclarations et des documents qui les appuient. » Namelijk dat rekening moeten gehouden worden met de specifieke situatie waarin zij zich bevinden, dat het regelmatig noodzakelijk is hen het voordeel van de twijfel toe te kennen wanneer zijn verhaal als geloofwaardig kan geëvalueerd worden.

Het Commissariaat-Generaal maakt, in haar gebrekkige motivatie, in casu absoluut niet aannemelijk dat er werkelijk en redelijk kan getwijfeld worden aan verzoekers algemene geloofwaardigheid (infra).

De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54).

Aangaande die bewijslast moet toch aangehaald worden (Avis du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés) :

« Aussi, bien que la charge de la preuve incombe en principe au demandeur, la tâche d'établir et d'évaluer tous les faits pertinents sera-t-elle menée conjointement par le demandeur et l'examineur. Dans certains cas, il appartiendra même à l'examineur d'utiliser tous les moyens dont il dispose pour réunir les preuves nécessaires à l'appui de la demande. Cependant, même cette recherche indépendante peut n'être pas toujours couronnée de succès et il peut également y avoir des déclarations dont la preuve est impossible à administrer. En pareil cas, si le récit du demandeur paraît crédible, il faut lui accorder le bénéfice du doute, à moins que de bonnes raisons ne s'y opposent.

En elles-mêmes, des déclarations inexactes ne constituent pas une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du cas. »

Dus de bewijslast beperkt zich in se niet tot de asielzoeker, de taak op de pertinente feiten her op te bouwen wordt gezamenlijk uitgevoerd door de ondervrager en de asielzoeker. De ondervrager kan er zelfs in bepaalde gevallen toe gehouden zijn de mogelijkheden tot zijn beschikking aan te wenden en bewijzen te verzamelen. Wanneer deze niet verkregen kunnen worden, wordt teruggewezen op de geloofwaardige verklaringen van verzoeker zelf. En onjuiste verklaringen leiden niet automatische tot

een weigering van de aanvraag, de ondervrager heeft de plicht de verklaringen te onderzoeken in het licht van de omstandigheden van de zaak.

Verzoeker heeft dan de plicht om alle relevante persoonlijke gebeurtenissen, die de gegrondheid van de vrees tot vervolging kunnen aantonen, nauwkeurig en waarheidsgetrouw te vermelden.

Dat heeft verzoeker gedaan.

Hij heeft zijn identiteit, kwalificaties als arts en twerkstelling op het ziekenhuis aangetoond.

Er zijn geen motieven die de reisweg in het gedrang brengen.

Hij heeft zijn vrees voor vervolging wel degelijk aannemelijk gemaakt op een coherente en aannemelijke wijze.

Het document 'Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims' van 19/12/1998 van het UNHCR bepaalt nog dat de geloofwaardigheid is vastgesteld van zodra verzoeker coherente, plausibele en niet tegenstrijdige feiten weergeeft, die bijgevolg, in ieder geval, geniet van een vermoeden van plausibiliteit. De verzoeker is er ook niet toe gehouden alle feiten te bewijzen op een dergelijke wijze dat de bevoegde autoriteit volledig overtuigd is van de werkelijkheid van de voorgelegde feiten. Enige twijfel is mogelijk, in een plausibel relaas. Het voordeel van de twijfel dient dan haar toepassing te vinden.

Minstens heeft het CGVS dus, met toepassing van deze voorgaande beginselen, de plicht de aanvraag grondig te onderzoeken.

Echter de geciteerde motieven tot weigering, zijnde niet meer dan losse twijfels, voldoen hier niet aan.

2.

Het volstaat eigenlijk gewoon verweersters argumenten tegenover verzoekers verklaringen te plaatsen.

De beslissing is een aaneenschakeling van vluchtige en gemakkelijke opmerkingen over verzoekers relaas zonder dat deze de grond van de analyse van de vluchtelingenstatus aangaan.

Verzoeker is chirurg en hij werd gedurende een permanentiedienst opgeroepen om deel te nemen aan een operatie. Er werd hem opgedragen de twee nieren van de patiënt te verwijderen, die bijgevolg overleed.

Bij zijn volgende permanentiedienst, twee weken later, werd hij aangesproken door familie van die patiënt, die niet op de hoogte waren van zijn overlijden. Het medisch dossier gaf aan dat de jongen in kwestie het ziekenhuis verlaten had.

Toen verzoeker zich vragen begon te stellen en de artsen die hem de operatie hadden opgelegd ging ondervragen, werd hij kort erna geslagen en zelfs meegenomen naar een militaire basis waar hij werd vernederd en verkracht. Hij kreeg de waarschuwing dat hij zich niet moest moeien en in de toekomst zulke operaties gewoon moest aannemen.

Een collega van verzoeker was in gelijkaardige omstandigheden al om het leven gekomen.

Verzoeker legt bewijzen neer van zijn professionele activiteit als chirurg, kan de namen noemen van zijn hoofdarts en afdelingshoofd die bij de zaak betrokken waren, noemt ook de overleden patiënt, bespreekt gedetailleerd de operatie zelf en de gebeurtenissen die erop volgden, de data van de feiten, de omstandigheden waarin zijn collega overleed, zijn vluchtroute, de moeilijkheden die zijn familie nog kent,

...

Het Commissariaat-Generaal stelt daar tegenover enkel opmerkingen/vragen :

“Het is weinig aannemelijk dat u in de 2 weken die op de bewuste operatie volgden geen uitleg aan de hoofdarts of aan een andere collega in het ziekenhuis”

“Het is weinig coherent dat u enerzijds stelde dat u geen vermoedens had dat het om een illegale verwijdering van nieren ging, maar dat u anderzijds een angst had om uitleg te vragen omwille van een collega die een jaar eerder werd vermoord die dergelijke wanpraktijken aankaarte”

“is het weinig aannemelijk dat u in eerste instantie zelfs niet wist over wie de grootouders het hadden toen ze twee weken na de operatie naar informatie betreffende hun kleinzoon vroegen”

- verzoeker weet niet of de jongen werd begraven noch welke andere inspanningen zijn familie had gedaan om hem terug te vinden, of de familie ooit een klacht had ingediend, en heeft geen poging ondernomen om de familie van de patiënt te contacteren om zo informatie over de situatie te vergaren
verzoeker stelt door de politie te worden gezocht en dat zij om de paar weken bij zijn moeder en andere familieleden langsgaan om hem op te sporen

Dit zijn dus niet meer dan vermoedens en onwaarschijnlijkheden die niets afdoen aan verzoekers nauwkeurige relaas en die niet uiteenzetten waarom die gegevens weinig aannemelijk of weinig coherent zouden zijn.

Verzoeker heeft het dossier van de patiënt vluchtig bekeken en stond vooral stil bij de diagnose en de merkwaardige operatie die werd uitgevoerd. Hij heeft erna twee weken non- stop gewerkt en bij de volgende permanentiedienst heeft hij het dossier bovengehaald en zijn hoofdarts erover aangesproken. Het dossier en de diagnose, met de handtekening van deze laatste, heeft hij dan ook onmiddellijk herkend.

Dat hij de naam die werd genoemd niet onmiddellijk herkende is in die omstandigheden niet onoverkomelijk ongeloofwaardig. Hij behandelde intussen zo veel patiënten, het is logisch en redelijk aan te nemen dat eerder de medische gegevens en de interventie zelf zijn bijgebleven. Het is geen gegeven dat doorslaggevend kan zijn om het asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen.

Bij de navraag van de familieleden werd hem echter gevraagd naar de patiënt bij naam, heeft hij zo ook de opzoeking verricht en kan hij de naam van de jongen nu zonder probleem opgeven.

Verzoeker had gewoon een opdracht van een 'overste' uitgevoerd, zonder al te veel vragen.

Na de operatie was hij druk bezig, maar had ook twijfels over die bewuste operatie, en de uitleg die hij na de operatie zou krijgen, kwam er niet. Uiteindelijk deden de twijfels hem vervolgens ook terugdenken aan zijn overleden collega. Hij was dan ook bang om meer te weten te komen. Zo verstreken er 2 weken, zonder bijzonderheid of incoherentie.

Tot de grootouders kwamen informeren, en verzoeker meer en meer aanwijzingen te zien kreeg en werkelijk begon te vermoeden dat het om een illegale operatie ging. Verzoeker heeft dan eveneens geïnformeerd, met opeenvolgende uiterst gewelddadige feiten ten aanzien zijn persoon tot gevolg.

Het asielrelaas van verzoeker is precies en gedetailleerd, de ondergane behandelingen en feiten zijn ernstig.

Gelet op dit feitenverloop en de daarop volgende snelle vlucht van verzoeker, zonder nog werkelijk contact te hebben gehad met het ziekenhuis en evenmin met de familie van de jongen, is het niet abnormaal en begrijpelijk dat verzoeker niet veel kan vertellen over de gebeurtenissen na zijn vlucht.

Informatie over de jongen, waardoor hij bij een eerste voorzichtige navraag al op geciteerde brutale wijze werd mishandeld, heeft hij in alle redelijkheid en met risico op verdere escalatie van de vervolgingsfeiten ook niet verder willen uitpluizen.

De commissaris-generaal beperkt zich tot vragen zonder uiteen te zetten waarom dit op zich ongeloofwaardig zou zijn.

Via zijn familie hoort hij wel dat de politie al regelmatig naar hem komt zoeken, wat zeker van belang is en waar verwerende partij zelfs niet verder op ingaat.

De verwerende partij beperkt zich tot oppervlakkige en impertinente vragen en niets meer, waarop verzoeker in feite al stuk voor stuk heeft geantwoord.

Het is onbegrijpelijk hoe verwerende partij op basis van zulke onbeduidende argumenten, geplaatst tegenover het volledige gedetailleerde en plausibele asielverhaal van verzoeker, het profiel van verzoeker (chirurg), de maatschappelijke en politieke toestand in Tadzjikistan, de aanvraag kan afwijzen.

Zij geeft absoluut niet de indruk verzoekers asielrelaas grondig te hebben onderzocht wat in strijd is met de Kwalificatierichtlijn, de Wet en de aanbevelingen van het UNCHR (zie meer bepaald in dit verband het meest recente Advies UNHCR mei 2012 betreffende de evaluatie van de asielaanvragen gedaan door personen die bijzondere noden hebben en meer bepaald de personen die folteringen, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan.)

Verzoeker wijst expliciet op de meervoudige verkrachting die hij als man heeft dienen ondergaan.

3.

Vervolgens somt het Commissariaat enkele "incoherenties" op met het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Namelijk :

- dat de grootouders van de patiënt een week na de operatie om uitleg vroegen en op het CGVS verklaarde hij dat het 2 weken na de operatie was

- dat hij 2 dagen nadat hij de grootouders had gezien door enkele onbekenden geslagen werd en 3 dagen nadat hij de hoofdarts had ingelicht over deze slaagpartij werd hij door militairen meegenomen en op het CGVS stelde hij dat hij de dag nadat hij de grootouders van de patiënt had gezien in elkaar werd geslagen en de dag erna door militairen werd meegenomen

- dat hij 4 onbekende chirurgen moest bijstaan tijdens de operatie, dat daarnaast ook nog de hoofdarts aanwezig was, en op het CGVS bleek dat er in totaal 4 artsen aanwezig waren, waarvan hij er 2 kende omdat het zijn afdelingshoofd en hoofdarts betrof

Vooreerst moet er nogmaals op gewezen worden dat het verhoor bij de DVZ uiterst beperkt is, de situatie wordt snel en in korte zinnen geschetst en het risico op hiaten en fouten is zeer groot.

Het is ook o.a. om die reden dat eerder de asielprocedure gestroomlijnd is en de bevoegdheid tot ondervraging volledig bij de verwerende partij is gelegd en niet langer bij de DVZ, nu in het verleden de Raad van State en de VBC de veelvuldige onzorgvuldigheden op dit niveau meermaals hebben gesanctioneerd.

Bij het CGVS krijgt betrokkene de kans zijn hele verhaal uit te leggen en uitgebreid gedetailleerde verklaringen af te leggen. Het zijn dan ook die verklaringen die in aanmerking dienen genomen te worden.

Het verhoor duurde meer dan 3 uur op het CGVS en het verslag beslaat 19 pagina's. Het "verslag" van het relaas van verzoeker op de DVZ beslaat amper 3 grote paragrafen onder vraagje 5, zeggen en schrijven 27 regels.

Dit is geen ernstig onderzoek van het relaas van betrokkene en een dergelijke motivering in de beslissing is niet ernstig toe te laten en dient gesanctioneerd door Uw Raad !

Ook hier blijken de opmerkingen van verweerster niet de essentie van de asielaanvraag, maar onbelangrijke en zelfs onbestaande verschillen te betreffen.

Ten eerste, verzoeker antwoordt duidelijk en zonder twijfel dat hij de grootouders twee weken na de operatie zag, namelijk toen hij weer van permanentie was. Hij heeft gedurende het interview bij het CGVS nooit iets anders gezegd. Het is absoluut onlogisch aan te nemen dat hij dat bij DVZ wel zou hebben gedaan.

Ten tweede, de slagen en mishandelingen vonden een eerste keer plaats de dag na de eerste confrontatie met de hoofdarts nadat de grootouders waren langsgesproken en een tweede keer de dag erop, 's avonds nadat hij de hoofdarts een tweede keer had aangesproken. Verzoeker bevestigde expliciet bij het CGVS deze gang van zaken en het gaat dus inderdaad om gebeurtenissen verspreid over 3 dagen. Ook hier is de verwarring tussen 2 dagen erna en de volgende dag niet ver te zoeken als die eerste dag gewoon wordt meegeteld. 'Drie dagen later' duidt niet op 3 dagen na het tweede gesprek met de hoofdarts, maar ook gewoon weer 3 dagen na dat eerste gesprek met de familie en de hoofdarts, met inbegrip van de eerste dag.

Ten derde, het aantal opererende artsen. Verzoeker bevestigt dat het ging om 4 chirurgen, van wie hij er twee niet kende en de overige twee waren zijn hoofdarts en afdelingshoofd. Er is maar een miniem verschil in vertaling nodig om te komen tot 4 artsen die hij niet kende. Dat hij stelde bij DVZ dat de hoofdarts ook aanwezig was wil niets zeggen, hij was gewoon ook aanwezig onder die 4 artsen, hij was er één van.

De motivering van de bestreden beslissing is in se, gelet op het voorgaande, niet voldoende om de verklaringen van verzoeker te verwerpen.

Een dergelijke betwistbare motivering (supra), gebaseerd op een eerder oppervlakkig en beperkt verhoor van de DVZ, volstaat zeker niet om elke geloofwaardigheid aan het plausibel asiolverhaal van betrokkene te ontnemen.

Dat hier ook moet herhaald worden dat artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG stelt dat (J.O.C.E., n° L 304 du 30/09/2004, pp.0012-0023) :

" Wanneer lidstaten het beginsel toepassen, volgens welk het de taak van de verzoeker is zijn verzoek om internationale bescherming te staven, wordt de verzoeker ondanks het eventuele ontbreken van bewijsmateriaal voor een aantal van de verklaringen van de verzoeker, geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund, wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, of er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, tenzij hij goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit heeft nagelaten, en
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

Artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt :

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen :

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden; (...)

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen; (...)"

De motivering is niet afdoende en verzoeker meent dan ook dat de beslissing die deze analyse niet maakt, dient vernietigd door de Raad.

Uit al deze elementen volgt echter dat verzoeker zich in geval van terugkeer onvermijdelijk in een kwetsbare en gevaarlijke situatie zal bevinden.

Verzoeker raakte gedwongen betrokken bij vermoedelijk illegale organenhandel, geleid door invloedrijke mensen, en werd bedreigd en mishandeld en verkracht door eigen collega's, militairen en vermoedelijk politie.

Het risico op vervolging is reëel en aannemelijk waarbij verzoeker melding maakte van een quasi identiek geval van Dr. Khurshed BOBOKALONOV, arts in hetzelfde ziekenhuis ([www.ecoi.net/local link/143456/244248.en.html](http://www.ecoi.net/local/link/143456/244248.en.html) en www.amnestvusa.org/our-work/countries/europe/tai-iki-stan/)

Verzoeker kan dan ook geen bescherming vinden bij zijn overheden.

Hierbij moet ook nog gewezen worden op artikel 4.4 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 :

« Het feit dat de verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade of dat hij rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is en het risico op het lijden van ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. »

Dat het feit dat een asielaanvrager al vervolgd werd of al bedreigingen diende te ondergaan is een ernstige aanwijzing van de gegronde vrees, tenzij er redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging zich niet meer zou voordoen. Quod non in het geval van verzoeker.

Verzoeker is verkracht, geslagen en bedreigd.

Hij vreest gelijkaardige feiten als in zijn verleden opnieuw te moeten meemaken.

De vrees die daaruit voortvloeit voor betrokkene is wel degelijk gegrond, redelijk en persoonlijk.

De argumenten die verzoeker naar voor brengt betreffende de risico's voor hem in geval van terugkeer zijn, luttelend op het voorgaande, reëel en ernstig.

Er dient benadrukt dat verzoeker een goede en stabiele functie had binnen het hospitaal (meerdere jaren in het zelfde hospitaal), een naar binnenlandse normen hoog salaris had en er op zich geen enkele reden was, andere dan de aangehaalde in het asielrelaas, om zijn land te verlaten. Op de sociale ladder en financieel had verzoeker een zeer behoorlijke positie.

Hij heeft dit alles dienen achter te laten alsook zijn familie.

In hoofdorde. verzoekt verzoeker om toekenning van vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde. behoort het de beslissing te vernietigen om de motieven hierboven uiteengezet."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Het laat toe elementen uit het dossier te lichten die een weigeringsbeslissing kunnen schragen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De kern van verzoekers asielrelaas is dat hij in september 2010 als chirurg verplicht werd de nieren van een zestienjarige jongen te verwijderen met diens dood als gevolg en dat hij vervolging vreest in zijn land van oorsprong omdat hij twee weken na deze operatie hierover vragen begon te stellen aan de verantwoordelijken van het ziekenhuis waar hij tewerkgesteld was, waarna hij hardhandig werd aangepakt, eerst door onbekenden, vervolgens door militairen en waardoor hij heden nog gezocht wordt door de politie.

2.5. Het wordt niet betwist dat verzoeker als chirurg "algemene chirurgie" werkzaam was in een kliniek in Tadzjikistan. Echter is het niet geloofwaardig dat verzoeker als chirurg meewerkt aan een operatie van een zestienjarige jongen waarbij de nieren verwijderd worden en op dat moment niet beseft dat het gaat om een illegale verwijdering van nieren. Verzoeker heeft blijkens het gehoorverslag van 10 mei 2012 (hierna GV) dat zich bevindt in het administratief dossier verklaard dat hij dit slechts heeft beseft op het ogenblik dat de grootouders van de jongen hem twee weken later om uitleg kwamen vragen aangaande het lot van hun kleinzoon. Uit het GV blijkt dat verzoeker meermaals de vraag kreeg of hij tijdens de operatie wist wat er gebeurde. Op de eerste vraag "*Wist u tijdens die operatie wat er aan de hand was?*" antwoordde verzoeker "*Overleden*". Toen hem onmiddellijk opnieuw dezelfde vraag gesteld werd, antwoordde verzoeker, "*hij werd geopereerd*" (GV, p. 6). Wanneer hem even daarna opnieuw de vraag gesteld wordt "*Dus tijdens operatie geen idee wat er aan de hand is?*" antwoordde verzoeker, "*Neen*". Toen hem onmiddellijk daarop gevraagd werd "*had u toen vermoeden dat het ging om een illegale verwijdering van nieren?*" antwoordde verzoeker, "*neen, pas na gesprek met grootouders heb ik begrepen dat het illegale operatie was om nieren weg te halen, (...)*" (GV, p. 6). Dit alles klemmt, gelet op de context waarin deze operatie plaatsgreep. Zo heeft verzoeker in de vragenlijst van 2 maart 2011 die ingevuld werd ter voorbereiding van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op schriftelijke wijze laten noteren, "*Wij mochten in ons ziekenhuis geen transplantaties uitvoeren*" en heeft hij mondeling verklaard dat zijn ziekenhuis geen niertransplantaties doet (GV, p. 16). Verder heeft verzoeker verklaard dat, toen hij opgeroepen werd om mee te werken aan een chirurgische ingreep, hij de ziektegeschiedenis van de patiënt gelezen had en vastgesteld had dat de betrokkene leed aan een "*appendix ontsteking sprong*" (GV, p. 5). Verzoeker verklaarde dat toen hij in de operatiezaal aankwam "*[...] patiënt op tafel [lag] en de operatie [...] al bezig [was], daar stonden 2 chirurgen die ik niet kende, ik zag ze voor het eerst in mijn leven [...] dan gemerkt dat het helemaal andere operatie was, zij waren bezig met beide nieren te verwijderen, ik was gechoqueerd en zei andere diagnose dan in rapport, de hoofdarts op harde manier gezegd geen vragen stellen, na de operatie krijg je uitleg, [...]*" (GV, p. 5). Voorts heeft verzoeker in de bovenvermelde vragenlijst van 2 maart 2011 op schriftelijke wijze laten noteren, "*Dit was niet het eerste voorval van zulke praktijken in ons ziekenhuis. Ik had aan een vriend, een oncoloog, een andere vergelijkbaar voorval verteld in 2009*". Ook in zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde hij op de vraag "*wat bedoelde u met roddel dat er illegaal nieren werden weggehaald in ziekenhuis*", "*ik heb gehoord, maar niets mee te maken, toen ik dat aan mijn collega vertelde hij werkte in een andere kliniek*". Toen hem onmiddellijk daarop gevraagd werd, "*wanneer aan andere collega*", antwoordde verzoeker, "*dat er roddels zijn dat er illegaal nieren werden weggehaald*". Toen hem onmiddellijk daarop opnieuw dezelfde vraag gesteld werd, antwoordde verzoeker "*in 2009, begin van het jaar, toen hem gezegd, dus ik zei ik heb gehoord dat dit soort operaties wordt gedaan misschien gewoon roddel (...)*" (GV, p. 9). Ten slotte wist verzoeker bewust dat de jongen door het wegnemen van zijn tweede nier ging sterven. Op de vraag "*wist u toe al dat hij ging sterven als u die nier verwijderde*" antwoordde verzoeker "*ik wist het*" (GV, p. 7). Op de vraag wat hij deed met de weggenomen nieren, antwoordde verzoeker, "*in de container steken*" (GV, p. 14). Uit het geheel van de verklaringen van verzoeker blijkt dus dat er al in 2009 roddels opdoken over illegale orgaantransplantaties in het ziekenhuis waar verzoeker als chirurg werkzaam was, dat hij een collega in een andere kliniek in 2009 over een andere gelijkaardig voorval dat had plaatsgegrepen in zijn kliniek ingelicht had, dat er in het ziekenhuis waar verzoeker werkzaam was, geen niertransplantaties plaatsgrepen, dat hij toen hij in september 2010 deelnam aan de operatie van een zestienjarige jongen, hij wist dat het verwijderen van diens nieren niet te rijmen viel met de ziektegeschiedenis van de patiënt en dat deze ging sterven door het verwijderen van beide nieren, die verzoeker naderhand in een container stak. De Raad acht het dan ook totaal ongeloofwaardig dat verzoeker in deze omstandigheden als chirurg slechts beseft dat het ging om het illegaal wegnemen van nieren op het ogenblik dat de grootouders van de jongen twee weken na de uitgevoerde operatie om uitleg komen vragen over het lot van hun kleinzoon en hij vaststelt dat in het verslag aangaande de operatie opgenomen werd dat de patiënt naderhand uit het ziekenhuis ontslagen werd. Evenmin is het geloofwaardig dat verzoeker twee weken nadat de uitgevoerde operatie die in zeer vreemde omstandigheden is verlopen, dan toch beslist om zijn oversten erover aan te spreken daar waar hij verklaard heeft na de operatie gedacht te hebben aan zijn vriend die na het aanklaarten van het illegaal wegnemen van organen zou vermoord zijn en de eerste twee weken niets gezegd te hebben omdat hij het vergeten was, geen tijd had, ook niet tijdens pauzes, omdat hij veel

operaties moest uitvoeren en omdat hij *“vermoedens [had dat het] beter zal zijn als ik daar niet zal tussenkomen”*.(GV, p.14).

2.6. Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, blijkt ook uit diens tegenstrijdige verklaringen die hij afgelegd over elementen die de kern vormen van zijn asielrelaas. Zo heeft hij over het contact dat hij had met de grootouders van de zestienjarige patiënt, wat volgens verzoeker hét moment vormt waarop hij beseft dat hij heeft meegewerkt aan het illegaal wegnemen van nieren, tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard, *“ik ging naar huis, 2 weken later tijdens permanentie hebben 2 oudere mensen mij gecontacteerd een man en een vrouw, ze vroegen mogen we kleinzoon bezoeken we vinden hem niet (...)”* (GV, p. 5 en p. 12). In de vragenlijst van 2 maart 2011 had verzoeker daarentegen op schriftelijke wijze laten noteren, *“Dezelfde nacht (...) ik ging erna naar huis. Een week later was ik van wacht. Er kwam toen een ouder koppel naar me toe”*. Ook over de operatie van de zestienjarige jongen heeft verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo heeft verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard, *“daar stonden 2 chirurgen die ik niet kende, ik zag ze voor het eerst in mijn leven, ook mijn hoofdarts en het hoofd van de afdeling waar ik werkte ook aanwezig. (...) zij waren bezig beide nieren te verwijderen”* (GV, p. 5 en p. 12), terwijl hij bij hetzelfde gehoor verklaart dat hij zelf de tweede nier heeft verwijderd (GV, p. 6). In de vragenlijst van 2 maart 2011 had verzoeker in tegenstrijd met voormelde mondelinge verklaringen aangaande de aanwezigheid van artsen bij de operatie, op schriftelijke wijze laten noteren, *“Toen ik in het ziekenhuis aankwam, waren er een 4 tal artsen die ik niet kende bezig met een operatie van een 16 jarige jongen. De hoofdarts van het ziekenhuis was ook aanwezig”*. Blijkens het GV werd verzoeker geconfronteerd met de afgelegde tegenstrijdige verklaringen en volhardt hij in zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal. Het volharden in één versie van de afgelegde verklaringen volstaat echter geenszins als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden die geen details noch minieme verschillen betreffen en verband houden met de kern van verzoekers asielrelaas. Het gegeven dat gedurende een mondeling gehoor bij het Commissariaat-generaal een asielzoeker gedetailleerder kan antwoorden op gerichte vragen dan bij het schriftelijk invullen van een vragenlijst dat plaatsgrijpt bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart evenmin waarom er tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd. De tegenstrijdige verklaringen zijn ook niet te wijten aan vertaal- of communicatieproblemen. Blijkens de op 2 maart 2011 ingevulde vragenlijst werden verzoeker de neergepende schriftelijke verklaringen voorgelezen in het Russisch en bevestigde hij *“hierbij uitdrukkelijk dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen”*. Middels het ondertekenen van het verslag heeft verzoeker expliciet de inhoud ervan aanvaard. Evenmin kunnen de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen toegedekt worden door de kwetsbare positie van verkrachte persoon waarin verzoeker zich in zijn verzoekschrift voorhoudt te bevinden. Verzoeker heeft noch tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal noch bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken kenbaar gemaakt dat er bij zijn gehoor rekening diende te worden gehouden met zijn kwetsbare positie als verkrachte persoon. Verzoeker legt tevens geen begin van bewijs voor dat hij *“meervoudig”* verkracht zou geweest zijn door militairen. Voor het overige kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.10. Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt aangaande dr. K. B. waarvan verzoeker voorhoudt dat hij een vriend was en dat hij vermoord werd wegens het aankaarten van het illegaal weghalen van organen. In de vragenlijst van 2 maart 2011 werd verzoekers verklaring schriftelijk genoteerd, *“Ik had aan een vriend, een oncoloog, een andere vergelijkbaar voorval verteld in 2009. Hij had het probleem aangekaart op een vergadering. Diezelfde avond (27/06/09) werd hij vermoord”*. Tijdens zijn gehoor verklaart verzoeker over dezelfde persoon dat die in een andere kliniek werkt (G.V. p. 9). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dan weer *“Het risico op vervolging is reëel en aannemelijk waarbij verzoeker melding maakte van een quasi identiek geval van Dr. K.B., arts in hetzelfde ziekenhuis”*.

2.7. Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, blijkt ook uit het feit dat verzoeker op pertinente vragen die gesteld worden aangaande zijn relaas meerdere keren antwoordde: *“Ik weet het niet”*. Zo verklaarde verzoeker op de vraag *“voor u die operatie deed, hoe reageerde collega’s op geruchten van illegaal verwijderen van nieren”, “ik weet het niet”*. Op de vraag die er onmiddellijk opvolgt *“u was er toch bij”* antwoordde verzoeker, *“er werd over gesproken maar ik weet niet wat ze ervan dachten”* (GV, p. 16). Op de vraag *“uw hoofdarts en bepaalde militairen grote angst dat illegaal verwijderen van nieren zou uitkomen, waarom dan risico genomen dat u zou assisteren?”* antwoordde verzoeker, *“Ik weet het niet”*. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij een collega uit een ander ziekenhuis, waarmee hij goed bevriend was, had aangesproken over de roddels in zijn ziekenhuis dat er op illegale wijze nieren worden weggenomen, dat die zelf een onderzoek had gedaan over gelijkaardige praktijken in diens ziekenhuis, dat deze dat had aangekaart op een vergadering, dat hij verzoeker daaromtrent gebeld had en dat deze nadien vermoord werd. Op de vraag *“wat is er op dit vergadering gebeurd”*, antwoordde verzoeker, *“niets hij heeft verteld en*

niets anders en dan mij gebeld'. Op de vraag *"wie was aanwezig op de vergadering"*, antwoordde verzoeker *"ik weet het niet, ik was afwezig"*. Op de vraag *"waarom werd die vergadering belegd"*, antwoordde verzoeker, *"ik weet het niet"*. (GV, p. 10). Verzoeker verklaarde verder dat hij door de autoriteiten in zijn land gezocht werd, dat deze bij zijn ouders kwamen aankloppen en dat hij *"vermoedens had dat het met het incident te maken had"* (GV, p. 5). Op de vraag *"waarom zoeken ze u dan"* antwoordde verzoeker *"ik weet het niet"* (GV, p. 8 en p. 15). Op de vraag *"heeft u er weet van of 1 van de families van slachtoffers, het uwe of deze die uw collega aan het licht bracht, een klacht heeft ingediend"*, antwoordde verzoeker, *"ik weet het niet"* (GV, p.15). Op de vraag *"hoe weet u dat u niet van moord wordt verdacht"*, antwoordde verzoeker *"ik weet het niet, niemand heeft me beschuldigd"*. Niet alleen weet verzoeker niet waarom de politie hem zoekt, tevens vertoont hij geen interesse om de reden daarvan te weten te komen. Op de vraag *"hebt u bepaalde inspanningen gedaan om te weten te komen waarom de politie u zoekt"*, antwoordde verzoeker, *"neen"*, (GV, p.14).

2.8. Voormelde vaststellingen volstaan in het kader van de devolutieve werking van het beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.9. Verzoekers goede en stabiele functie binnen het hospitaal, zijn naar binnenlandse normen hoog salaris en het feit dat er op zich geen enkele reden was, andere dan het aangehaalde asielaas, om zijn land te verlaten, zijn geenszins van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaas in andere zin om te buigen.

2.10. Gelet op voormelde elementen die verzoekers geloofwaardigheid inzake de voorgehouden feiten manifest ondermijnen kan evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende hardhandige aanpak van verzoeker door onbekenden en militairen, waarvan verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

2.11. Gelet op het bovenvermelde kan er, daargelaten de vraag of er een nexus is met de criteria van het Vluchtelingenverdrag, geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging en dient geen verder onderzoek van de zaak m.i.v. de vraag of verzoeker bescherming kan genieten van zijn autoriteiten, plaats te grijpen. Dienvolgens kan verzoeker ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt voorts geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch bevat het administratief dossier enige indicatie in die zin.

De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kunnen verzoeker worden toegekend.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA